

Døren til hendes Kammer stod aaben, og Lyset brændte derinde.

Jytte krøb ned i Sengen og lagde sig tænderklaprende ind til Moderen som et Barn, der er bleven bange i Mørke. Fru Bertha havde i første Øjeblik troet, at hun var syg. De havde om Aftenen som sædvanlig spist nede paa Hotellet, men da Jytte følte sig utilpas, var de gaaet hjem straks efter Kaffen. Nu forstod hun paa Jyttes Væsen, at der var andet paafærde. Da hun havde faaet dækket godt til omkring hende, spurgte hun, hvad der var i Vejen.

„Jeg kan næsten ikke sige det, Mor! . . . Det er altfor forfødeligt!“

„Prøv nu paa at samle dig lidt! Er det noget med Dihmer?“

„Ja.“

„Har han friet til dig?“

„Ja.“

„Men hvad har du da svaret ham?“

„Aa, jeg veed ikke. Men *du* maa sige det til ham, Mor, at jeg ikke kan holde saa meget af ham, som jeg gerne vilde. Vil du gøre det? Jeg kan ikke selv.“

„Hvad er dog dette for noget, Jytte? Da jeg forleden spurgte dig, svarede du jo helt anderledes.“

„Jeg vidste det ikke dengang. Men nu veed jeg det. Med fuld kommen Sikkerhed veed jeg, at jeg ikke holder nok af ham og aldrig vil komme til det. — Du maa faa ham til at rejse, Mor. Naar *du* siger det til ham, saa tror han det.“

Hun havde løftet Hovedet og slaaet Armene om Moderens Hals som en druknende.

„Saa er det altsaa alligevel ham — den anden, du holder af?“

Jytte tav hertil. Hun ønskede, at Moderen skulde tro det. Og forresten var hun saa fortumlet af Nattens Tanker, at hun i Øjeblikket ikke selv vidste, om Bekendtskabet med Hr. v. Auen ikke virkelig havde nogen Skyld.

„Hvad skal der dog blive af dig, Jytte?“

„Tror du ikke, jeg tidt har spurgt mig selv om det? Men saadan er jeg nu engang, og jeg bliver aldrig anderledes.“